

правителства и всичкитѣ полиции. Истина казвали българитѣ, че на тоя свѣтъ сжществува и „магаршки рай“. Въ главата на героя запъпляли различни размишления. „Боже мой, си мислѣлъ той, защо не си далъ на всичкитѣ свои създания еднакъвъ животъ, еднаква смъртъ и еднакви блаженства? Види се, че и у тебе, както и у букурешкитѣ трибунали, не сжществува нито правда, нито правосждие, нито човѣколюбие. Право ли е, кажи ми ти, да ме затварятъ за нищо и никакво, кагато дѣдо попъ, който е най-главниятъ виновникъ на всичкитѣ мои беззакония, лежи на мекички скутове и глади брадицата си, като всѣки котуракъ? Да би ме тоя православнѣйши махленски бикъ изповѣдалъ и причастилъ, азъ не би се намиралъ въ тая тъмница и не би пцувалъ господарственнитѣ и божественнитѣ канцеларии“.

Картина:

още не довѣршилъ своитѣ разсждения, единъ мекъ, ласкателенъ и елеенъ гласъ се разнесълъ изъ едно отъ тъмнитѣ къшета на стаята — хапусъ, който потресълъ „всичката“ му „душа“: — не обвинявай ме, чадо мое! казалъ гласътъ. — Твоитѣ страдания произхождатъ не по мое желание, а по ходатайството на нечестивия. Когато ти прѣдаваше своята душа господу богу, сатаната прие образа на бабината Гинаина дъщеря и направи съ мене съблазнение... — Помисли си сега, кривъ ли съмъ азъ? Ангелитѣ живѣятъ на небето, а грѣшницитѣ на земята...“ Още не свѣршилъ елейниятъ гласъ, другъ единъ отъ отвждното къше гръмналъ: „Той лъже, не вѣрвай му. Въ онова врѣме, когато ти прѣдаваше своята душа господу богу, дѣдо ти попъ лежеше не на моитѣ скутове, а съблазняваше жената на г-на Мутева...“ Но мжченикътъ, който се убѣдилъ, че причинителитѣ на неговото грѣхопадане били прибрани въ лоното Авраамово, не искалъ да търпи прѣпирни като горнитѣ, тупналъ съ кракъ, като заповѣдалъ на опонентитѣ да млѣкнатъ, пакъ си събулъ чепичкитѣ, тър-